

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **F. B.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2025 č. j. OAM-618/BA-BA06-VL18-PZ-2025, o prodloužení doby trvání zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 29. 11. 2025. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil v rámci prodloužení doby zajištění možnost uložení zvláštního opatření podle § 47

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

odst. 2 zákona o azylu. Nikterak se nebrání pobytu v pobytovém středisku, které skýtá i záruku, že mu bude doručována pošta, tedy bude kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům a bude plně spolupracovat se správními orgány. Nemá zájem zneužívat volný režim pobytového střediska. Je si vědom, že na území České republiky pobýval neoprávněně, také si je vědom trestu vyhoštění z území České republiky. Území České republiky neopustil z vážných důvodů. Žádost o mezinárodní ochranu podal s ohledem na závažné okolnosti, které splňují zákonem stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany má zájem se bránit žalobou u soudu. Již nemá zájem páchat jakoukoli trestnou činnost či dopouštět se protiprávního jednání a také nehodlá jakýmkoliv jiným způsobem narušovat veřejný pořádek. Úvaha žalovaného o nemožnosti uložit zvláštní opatření je v napadeném rozhodnutí velmi stručná, nepřezkoumatelná. Vyslovil názor, že v jeho případě je na místě aplikace mírnějších opatření před zajištěním a jeho prodloužením. Prohlásil, že pokud by bylo využito některé ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, jistě by je dodržoval. Stejně tak má zájem na respektování právních předpisů.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval. Z důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí nelze přijmout tvrzení žalobce, že může pobývat v pobytovém středisku, kde bude kontaktní. V této souvislosti žalovaný poukázal na předchozí pobytovou historii žalobce. Z napadeného rozhodnutí je dle žalovaného jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Rozhodl v souladu se zákonem a judikaturou, na kterou v písemném vyjádření odkázal a z níž rovněž citoval.
3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
4. Ze správního spisu se podává, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 29. 5. 2025 č. j. KRPA-172678-10/ČJ-2025-000022-ZSV bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 30. 5. 2025 č. j. KRPA-172678-17/ČJ-2025-000022-ZSV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a to na dobu 5 let. Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., byla žalobci stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.
5. Důvodem zajištění žalobce orgány policie byla skutečnost, že dne 28. 5. 2025 byla kontrolována jeho totožnost v restauraci ZAMZAM v Praze 3, Hartigova 213, kde se žalobce ukrýval v sauně v suterénu. Policistům předložil polské povolení k pobytu, které bylo na místě vyhodnoceno jako padělek. Žalobce policistům nepředložil cestovní doklad, Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

ukázal pouze jeho fotografii ID strany cestovního dokladu č. X. Následnou lustrací nebylo nalezeno žádné oprávnění k pobytu. Vzhledem k tomu, že se žalobce prokázal padělaným dokladem, vzniklo podezření, že se dopustil trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. V policejním protokolu o podání vysvětlení dne 28. 5. 2025 žalobce sdělil, že naposledy přicestoval do schengenského prostoru 23. 5. 2022 z Lotyšska, do České republiky přijel naposledy 13. 5. 2025. V České republice již jednou žádal o mezinárodní ochranu. Žádost byla zamítnuta. Přiznal, že si je vědom, že k pobytu na území České republiky potřebuje platný cestovní doklad a platné povolení k pobytu. Je si vědom toho, že mu 25. 1. 2023 bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území. V době platnosti výjezdního příkazu odcestoval 20. 2. 2023 do Polska. Pracuje brigádně na různých místech, pracovním povolením nedisponuje. Neexistuje žádná překážka ve vycestování do vlasti, která je pro něho bezpečná země a pokud by musel vycestovat, jel by domů k rodině.

6. Dne 3. 6. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
7. Dne 10. 6. 2025 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. OAM-618/BA-BA06-BA03-Z-2025, jímž rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Doba trvání zajištění byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 20. 9. 2025. Rozhodnutí nabylo právní moci 10. 6. 2025.
8. Součástí správního spisu je i rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2023 č. j. OAM-153/ZA-ZA15-D07-2023, jímž byla posouzena žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Dále bylo rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je Lotyšská republika.
9. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 30. 5. 2025 č. j. 14 T 41/2025 byl žalobce odsouzen za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky ve výměře 2 roků. Současně mu byl uložen trest propadnutí věci spočívající v propadnutí padělané karty povolení k pobytu na území Polské republiky č. X.
10. V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 16. 9. 2025 č. j. OAM-618/BA-BA06-VL18-PZ-2025 žalovaný předně konstatoval, že žalobce byl rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 6. 2025 č. j. OAM-618/BA-BA06-BA03-Z-2025, které nabylo právní moci 10. 6. 2025, zajištěn a zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 110 dnů, tedy do 20. 9. 2025. Žalovaný dále uvedl, že s ohledem na skutečnost, že se blíží konec doby stanovené příslušným rozhodnutím, nicméně ještě nedošlo k uplynutí maximální doby zajištění žalobce ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu, tedy 180 dnů, posoudil, zda je nutné přikročit k prodloužení žalobce nad aktuálně stanovenou dobu. Dále hodnotil, zda trvají důvody zajištění žalobce. Zdůraznil, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a podle § 54 odst. 2 zákona o azylu je povinen do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území České republiky vycestovat. Vyslovil názor, že na důvodech zajištění žalobce uvedených v prvotním rozhodnutí o zajištění ze dne 10. 6. 2025, které téhož

dne nabylo právní moci se nic nezměnilo a z postupu žalobce je nadále zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění bylo v případě negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně ohroženo jeho následné vycestování z České republiky. Žalovaný poukázal na nelegální pobyt žalobce a pokud by nebyl zadržen policií, zjevně by ve svém nelegálním pobytu pokračoval. Z postupu žalobce je dle správního orgánu nadále zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti ve věci mezinárodní ochrany a následné vycestování žalobce z České republiky. Žalovaný tedy opětovně posoudil, zda v případě žalobce je nutné jej ponechat v zajištění i během probíhajícího správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konstatoval, že nadále platí následující skutečnosti, tedy že žalobce na území České republiky vstoupil a následně pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu, při pobytové kontrole se ukrýval v sauně v suterénu restaurace na označené adrese v Praze a ke kontrole předložil padělanou kartu povolení k pobytu Polska. Svého neoprávněného pobytu si musel být přitom vědom, jelikož polské povolení k pobytu si koupil přes prostředníka. Dle správního orgánu lze tedy předpokládat, že pokud by ho nekontrolovala policejní hlídka, nezjistila tuto skutečnost a následně nezadržela, zjevně by ve svém nelegálním pobytu pokračoval. Žalovaný dále poukázal na to, že Obvodním soudem pro Prahu 3 byl 30. 5. 2025 vydán trestní příkaz, jímž byl žalobce odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky ve výměře 2 roků. Konstatoval také, že žalobce již jednou v České republice žádal o mezinárodní ochranu, přičemž rozhodnutím správního orgánu z 2. 6. 2023 bylo řízení zastaveno z důvodu nepřipustné žádosti a již 23. 2. 2023 s žalobcem bylo zahájeno řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013. Státem příslušným k přijetí žalobce zpět byla Lotyšská republika. Řízení podle nařízení Evropského parlamentu a Rady bylo pravomocně ukončeno 17. 3. 2025 poté, co v září 2023 žalobce uprchl a 17. 1. 2025 uplynula lhůta na transfer. Žalovaný poukázal také na to, že žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, bydlí sice sám v bytě, kde má pronajatý pokoj v Praze 9 na označené adrese, korespondenční adresu ovšem nemá. Na území České republiky tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu. V České republice žalobce pracoval brigádně na různých místech, a tedy kromě nelegálního pobytu rovněž vykonával na území České republiky nelegální pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území České republiky. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Správní orgán s ohledem na uvedené skutečnosti vzal za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet a z postupu žalobce je tak zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. S ohledem na absenci jakýchkoli vazeb v České republice, nelegální přicestování do České republiky a trestnou činnost, za kterou byl odsouzen a jeho dosavadní jednání a chování vůči správnímu orgánu a jeho povinností účastníka správního řízení, nelze očekávat součinnost v průběhu aktuálního řízení o mezinárodní ochraně bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný dále učinil závěr, že zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu uložit nelze, neboť žalobce porušoval právní předpisy, v České republice vědomě nelegálně pobýval a nelegálně pracoval, pročež padělal nebo zneužil cizí identitu,

čímž jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky. Nelze tak oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska, by se na tomto jeho jednání cokoli změnilo a zůstal by správnímu orgánu k dispozici. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu se žalovaný dále zabýval délkou doby, na kterou bude zajištění žalobce prodlouženo. K tomu uvedl, že maximální doba trvání zajištění je stanovena na 180 dnů, tedy v případě žalobce je jeho zajištění možno prodloužit celkově ještě o 70 dnů, což je do 29. 11. 2025. Žalovaný konstatoval, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí o neudělení azylu bylo žalobci předáno 18. 9. 2025, bude k době zajištění počítat 15 denní lhůtu na podání žaloby po předání rozhodnutí. Dále vzal v úvahu, že soud je povinen žalobu žalobce umístěného v zařízení pro zajištění cizinců projednat a rozhodnout přednostně, s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti. Společně s průměrnou celkovou 5 denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci soudního řízení, dospěl k závěru, že v případě žalobce by se jednalo o 15 + 60 + 5 dnů zajištění, což by přesáhlo maximální povolenou délku zajištění. Proto prodloužil dobu zajištění žalobce o plných 70 dnů, tedy na maximální zákonnou délku zajištění 180 dnů a zajištění žalobce tak prodloužil do 29. 11. 2025.

11. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
12. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
13. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
14. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění bylo nezbytné. K tomu soud poznamenává, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 90/2011-124, č. j. 2 As 115/2013-59). Dle názoru soudu v souladu s ustálenou

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od doby vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce, objasnil konkrétní okolnosti věci ve vazbě na pobytovou historii žalobce, poukázal na to, že se žalobce na území České republiky dopustil trestného činu, hodnotil také na to, že kromě nelegálního pobytu vykonával na území České republiky nelegálně i pracovní aktivity, vyzdvihl nulový respekt žalobce k dodržování právních předpisů České republiky. Poukázal také na věcné posouzení žádosti žalobce o azyl, zohlednil 15 denní lhůtu na podání žaloby po předání rozhodnutí, lhůtu 60 dnů, během níž je soud povinen podanou žalobu projednat a kalkuloval i s průměrnou celkovou 5 denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku. V případě žalobce by se tak jednalo o lhůtu 15 + 60 + 5 dnů zajištění, což by přesáhlo maximální povolenou délku zajištění, a proto prodloužil dobu zajištění o plných 70 dnů, tedy na maximální zákonnou délku zajištění 180 dnů. To je do 29. 11. 2025. V napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal i s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, a i v tomto směru konstatoval, že se v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru vyjádřeného v rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalovaný zohlednil pobytovou historii žalobce, nerespektování právních předpisů České republiky a existenci důvodné obavy, že by s žalovaným nespolečně pracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření, a že by tak bylo ohroženo zabezpečení jeho dostupnosti pro řízení o správním vyhoštění, příp. pro jeho následný výkon. I dle názoru soudu nadále zde není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval, přestože formálně deklaruje opak.

15. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 16. 10. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.